

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Ziwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw ée! F.

• Sserbske njeđželske łopjeno. •

Wudawa šo kóždu kóbotu w Smolerjez łubicki łopjeno w Budyschinje a płaczi šchtwórtlětnje 1,50 hr. s portom.

Hodu.

Ze starej njeponijenschenej mozu pschewabi hodowne seženje s nowa našču wutrobu. Komu by šo wostudžilo, na nje požlučac? Wła něšto wóšebje, šhtož njeje wot tejele semje, něšto, šhtož tež najtyschnišču wutrobu s pruhami njebjesleho šwětla wóšchewja. To šu šłowa a huki, kotrež dyrbišch šlyšec, dokelž je nam čłowjekam žedženje po nich pschinarodžene. Dokelž naš bosošče we wulkej ličzje potula, wutroba šo žedži po nětajkim wješelny šufu a pošlucha, hdyž lubošny tajšče wješesje powjesče s dalola s njemu šem šłinczi.

Šacž by w naš runje tak dale šłincžalo, hdyž njeby ničžo tu štało wo tym: „Čžesč budž Bohu we wyšokosčzi, mēr na šemi a čłowjekam dobre špodobanje“? Šdyž by měšto teho šłubjene bylo: Wam budže šo njelježene bohajštwo dostacž a na kóždym dnju wješelny šwjedžen? Wóřny by šo nam wostudžalo, na tajše šłowo šlyšecž.

Šrawa wješelosč njelježni na šwoutnych wězach. Niz na blyšchžatych šemifich wobšejnosčach, niz na hromadach pjenjes, niz w šipitej strowosčzi, niz w njesatupnej mozy s džěku, niz we wješelaj bješadže. W tym wšchitkim niz! Wle w tym, šhtož je šmutškotnemu čłowjekaj, wutrobje pschistupne a ju wot špróznosče a wobčežnosče wušwobodži.

Njesachodnje wobšaha to powjesč wo hodownej wješelosčzi w tym, šhtož wo šbóžniku pschpowjeda, kiž ma šo narodžicž, a w šhwalbnym šhěrłuschu njebjesleho wójška: Čžesč budž Bohu we wyšokosčzi, mēr na šemi a čłowjekam dobre špodobanje!

Wam je šo dženzka šbóžnik narodžil.

Wobšchijanty dženzka hišchže žyle šawškanje a šradowanje, kotrež tehdom pschi tejele powjesčzi dušchu pschěndže a hórku ža-

łosež žiwjenja šapemni? Šhtož w našchich dnjach mēni, šo ma wěšchitko, šhtož trjeba, budže bjes praweje hodowneje wješelosče! Šwěčzi na hodownym šchtonje njewučžinja, ani te dary, kotrež na bližže ša tebe leža. Šdyž čžesč něšto wot šwjedženja mēč, dyrbišch šacžuwacž, šo šu dary s lubosčzu date, a šo šu šwěčzi w šwiatej radošči šakšwěčžene. Lubosč a šwjata radošč štej paš wěžy, kotrež na wutrobu džetaj, kaž tež s wutrobje wušhadžetaj. Šhtož bē bjes šacžuwanja šwiateje radošče a šwiateje lubosče pschi hodownym šwjedženju, je podarmo pódla byl, pschetož jeho wutroba njeje ničžo wot teho mēla. A jeho wutrobje je powjesčž płacžila. Pschetož wutroba trjeba šbóžnika.

Čžehodla dha to tak je? Wch, dha pschitšadžeja jedny: po druhim, njelježomna šyla šrudnych, kiž nad starosčžemi a nušami žaruja. Škóždy ma šwoju ból. Šdže dha šu čži šbožowni, čži špokojni, kiž njebychu wo ničžo škoržicž wjedželi? w kotrychž dušchach by čžiste a šakne bylo kaž njebo na šłóncžnym lětnym dnju? Wjele jich je, kiž hišchže rad džělaju a hišchže nješku šastali něšto dobreho škutkowacž. Še jich wjele, kiž šo wješela, wjele kiž bychu šo rad wješelili kaž šo džěczi wješela. A tola njeje ništon namakał, šhtož s pošneje šwojeje wutrobu phtasče! Čłowjekoj šu kaž ludžo, kotrymž šo kóždž rošrašy. Šodarmo wozujca še žolniami a wuššestřēja šwojeje ruzy po brjohu. — A šhto je jich do teho hubješstwa štorčžiko? Šeneho nješbože, kotrež jeho kaž wichor napadny, šo šo nihdže wjazy džeržecž njemóžče. Druheho šłóčž šobucžłowjekow, kotřiz njepšchidawachu, šo by wotnyjeny kónž doščahnył. Šžeczi njeje doščž kedžbowal, a je — měšto teho, šo by na móšt šupil — w šamšnej winje nimo šupil, wopor šam šwojich njedostattow.

Pytaj pschiczinu twojeho hubjenstwa to twojim žiwjenju, nioj fchesczauo, a njemij je, kak wopradowže rěfaju —, na žadny pad žebi žamemu pamhacž njemóžesč a rehodka dyrbišč hladacž, so žo sbóžnik tebi něhdže narodži.

Wbo móžemy tola buez našci žamžni pomoznižy? Ach, hdy by to móžus bylo, něforyšch uliž by smužiti žwoju nobu na žolny žwojeho hubjenstwa stajil a by t lěpšch mu žiwjenju pschischol. Nježžny dha jenu jako žwěrnj pscheczelo je staroščiwkej wutrobu pschiwolali, šhto ma činjež. Nježžny dha jeho pschi najwjšchich a najšwječjšich kublach wopšchihabali, so by žwoje mozy hacž nanajwžazj napinat? Kak wjele wotradženja a napinanja žo stawa, wch wolepšchecž, kiž žu w ruzy teho šleho! Dusto kaž profetojo stareho žluba w wolnym roshorjenju, so je šwět tak njepolěpšchity; husto i čuěžiwjo čju maczerje, kotraž njemóže pschihladowacž, tak jeje lubušči lónž wosnje. Wólbowy žlowow, kiž se žwěrneje staroščiwkeje wutroby kaž torhowž žórlichu. A milijony šdychnječžow se škaženeho smužlenja hrěchnikow, kiž pschi wšchém wolanju a štanaju tola pschezo hlubje do hele pschiindu. Požadanja a pytanja pscheradženyh, šastorženich, šhubjenych pschezo žimacžnje wo tym žwědeča, kak malo je nam tež pschi dobrej woli móžno, so bnychy na žebje žamym džělo našcheho sbóžnika wobstarali.

Nježž žu tež runje w tuchle hodownych dnjach wšchelazy žudžo, kiž i tšchenej wutrobu do pschichoda hladaju a žo i wulkej žaroscju pračheja: štaži kónž budže to wšacž? Ale šhto ty tež žu, kak hlubožo padnjeny, kak čžežko ranjeny, kak wožamocženy, kak wjasany w špytowanjach a hrěchach — nětko wotewr žwoju wutrobu, žwoje hluch a pošluchaj, kak přěduja: Ža pschpowjedam wam wulke wjekele, a potom: Wam je žo džemža sbóžnik narodžil.

Sbóžnik! Wubjerne žlowo! Nježžeste pschpowjedanje! So je žo tajle nam dostało! So je pomoznik ras widomnje do čłowjestwa štučil a so je žo w lubošnym džěščju šapoczalo žo žwězcicž, žo rošiwacž, žo nadžijecž. Šutkowacž a dožonjecž — našcha wutroba pschěžórli wot šhwalenja a džakowanja a našcha wola wobroczi žo je žožatym žedženjom t lěpšchemu žiwjenju. Šak naš našci šnjes a Sbóžnik pscheproscha a je šlubjenjemi wabi, kiž je w žwojej lubošči žaložej kóždeho čłowjeka šacžuwat a te žlowo namakal, kotrež i božastiwosče a i bolosčjom špróžnych a wobčeženych šbudži! Nježž muž, kiž tež jenož i jenej myšlu na te žwoje hladasche, ale pscheczel, kiž pytajo ša kóždym šabluženyh šhodžesche, ša ruku jeho wja a jmu nowe do-wěrjenje, nowu nadžiju, noweho ducha do dušche poda. Bratr, kiž je šwólniwje bolosče nježž a žwoje žamžne žiwjenje woprowal. Nježž šwěrom psched jeho fšchizom šteji, žo šhraba a čžibnje štare škóžaze a njekničjomne přjecž, so by šprawnu potutu čžinił a žo pschuwobrocžil nowemu lěpšchemu a šbóžnemu.

Šlaj, tónle Sbóžnik je žwojej pomozu je tež w teje hodžinje hiščeje šjedža mjes nami. Š čłowjestwa je žo po čžele wotškalit, w žwojim ewangeliju je tola hiščeje tu. Ššlyščinu jeho žlowo, šacžuwamy jeho wutrobu, wěmy žo widženi wot jeho wóčžtow, kotrež naš pytatej. Wšchědnje jeho žwjata parščona nastork dała, so bnychy my ša nim šlědžili; wona prošy a šlubi, hdyž jeno my dobreje wole žmy. Že tola tež hodowny čžadž se žwojim šbožom krašne žwědečenje hnady našcheho šnjeja Žejom šhrysta, kotraž njewuštawa čžiniwšči šbóžny štuk. Budž tež ty i twojej wutrobu tu, hdyž žo wježola powjesčž wo Sbóžnikowym narodže pschpowjeda, a štej w blyščeju žwěczłow jako čłowjek i wumóženjom a nowym žiwjenjom wobdarjeny.

N. w B.

Šef. 11, 1, 2:

Nam je šhtoma je Davita wšchém wotla žjana batožka.

Šłob — W. miš. h., čžo. 9 —: Nam roža šesthadžala re.

Šlaj! i ššajowoh šhtoma prut šrosčeje jeleny; wšchaf i Davitowoh šhtoma je Šbóžnik šlubjenu nom narodžil žo tam
doscž knadnym Bethlemnje,
hdžež i nježžich pschindže i nam.

Wón i šlina Wóřoweho žo poda do žłoba; tak i raja nježžesche žo do hubjenstwa da,
kiž kral je krašnosčeje
a hlubožo žo niži,
so nježžadnijšči je.

Šłob mladžina nam i jeko nježž šmėje forjenja,
— to pocžiči žu jehn, te i čžeščju kónnuja,
kaž jeho žamoho,
tak wšchē tež Bože džeczi,
kiž wěrja do njeho.

To Duch je wu pšhlany do šwěta morweho,
Duch Boži požadany wot čłowštwā hrěšchneho;
wón Duch je mudrosčeje
a rešoma a rady.
Duch mozy Božeje.

A pošnacža Duch žamym a božabojosčeje. —
Dar hodowny nam krašny i nim wobradženy je. —
Duž šhwaltbu špěwajmy
tam džěščju lubošnemu!
Wšchaf šbóžni we nim žmy. —

Tola hody.

(Wotracžowanje.)

Šola šudželiz hlada nan, hlada macž pschezo jažo i wot nom won. Šlynoschē pschindže — tola jenu jako nowiny wšchaf jažo! Šudžela čže hnydom šubodžizom bēžecž a Maržu nab bēhacž, so by jemu wšcho, ale tež wšcho prajila! Macž jeho džerži ša ručaw, rēczi, šmērnie, a šudžela šwoli, so macž na wječor Maržu dóndže. Docžakacž pak njemóže, so by tón wječor tu byl. Duž dobre ša njo, so žu dny te najkróčjšche! —

Macž je dom! Man wocžinja jej šštwiny durje napscheczawa, Tola, šhtož macž nježž, je šhudušche! Marža ničžo wjele wjazj prajicž njewjedžesche hccž, šhtož bē wčžera wupowjes dała. A so bē prajila, so Jan w Barlinje njeje, na tym bē wina jedyn i jeje listow na Žana. Tutón bē žo wrócžil — drje psches šmyłk Barlinšeho listnoscheryja. Bē jón, město dale do Špandarow, Maržu wrócžo poškal.

Šudžela šwarjesche, a jako nočyšche pschestacž, šwarjesche tež šudželina, ale nětkole niž na Žana ale na šudželu, docžel bē Žana pschezo ša něšhto wšchēbite mēl, jeho do města šlal a ně t do Barlina tšknyl. Tola, ššonečnje šjednoczi wobaju ta šta, roščž wo žyna, kotrehož lubowaschtej. A džiwnje, čžim pošdžišcho bu, čžim bóle žo šmērwaschaj pschi tej myšli, so jutše něšhto wot Žana dostanjetaj! —

A jutše tu bē! A listnoschē pschindže a pschinjšči — niž list ale šhartlu, tola pak šhartlu wot Žana! A Jan pišasche, so je šuff šhorowaty byl, so pak je šažo lěpše, so ničrebataj žo štaracž, so žo wježeli na hody a so wěseče pschindže na tak dolšo, kaž nětak móžno. Šrascha žo, šhto lubaj šarschej čžinitaj a pscheje, so bšchaj nanowe narodniny štrowaj šwječicž mohlož,

Kotrež njemóže lětka hiščeže hobu šwjeczicę, ale šnadž tola ja lětó. Na tónzu strowi staršcheju tak lubošcziwje kiž w pošlednich listach niz a strowi tež — Marku! —

Tuta dopisnizu, kotraž studzeliž mandželsteju směrōwa, šwjeczeli a jako do noweho staranja wo wobohcho Jana storeži, kiž bē tak thory byl, bē tež woprawdže něšto šwjeczelaže. Bē to dopočas rostkacza a polěpschenja a njech tež niz hiščeže šjawneho, tola pak tajneho wušnacza njepošluschnosće a njepočinow. A tak šo i tutej khartku wróči jako k starej lubošczi k staršchimaj a Marzy, tak tež tón šamšny džen šo šhraba, šo by do Barlina a do přjedawšcheho džela šo wróčil. A wono džěšche lěpie, hač bē šebi to myšlil. Wišchtr njěšwarješche; bē drje něšto wo Spandawškich wězkach šhonił, abo šebi tak něčak to prawe myšlešche, a čziješche, šo je wina tež šobu wón.

A ša dopisnizu pschikhwata patečik do domišny i došhim listom k narodnizam nana. Wjěšele bē wulke, hdyž šebi nan i njeho wuwali taschczik ša tobaš, pěknuje, haj wuměwšny wot špna šameho wudželant. Šo studzeliž bē wjěšela wjele a došč a tež něhdže druhdže: pola šuškodžiz. Marka, psches tamny poštraw hižo pschekwapjena, bu i listom šwjěšeleni! Njemoežata wječzor hašle, pschindže dopoldnja hižo, prajo wěšo, šo čze wujej šbože pschecz a jemu šobšaku wot pošlednjeho řěšanja pschinješcz, woprawdže pak Jana dla. A hdyž šo tuczi tšjo džělichu, bēchu psches jene, šo dyrbi Janej Bože džěczō bohacze nawobradžicę. —

Džen 24. hodownika ředžesche Jan na želesnizu a bližesche šo domišnje. Bē blědy. Wjes džiwa to, hdyž bē schtyri dny přjedy hašle i thorownje, wustrowjenu drje, tola niz hiščeže strowy, w džěle drje hižo šašo, tola niz žhle! Šczěhwi Špandawšche nožy bēchu jeho na thorošō a do thorownje pschinješle, hdyž bē dobry tydžen pola šwojeho mišchra podželak. Tuton bē jemu tež radlubje něčk něšto dnjow ša hody pschidak, jako bē Jan jeho wo to prošyl, šlubjo, šo potom i nowymi a i žhlumi mozami šobudžela. Domoj njebē ničō wo řhorenju pišak, tež niz, hdy pschijědže. Čhysche jich pschekwapicę, šebi myšlo, šo jeho hašle na hodownicęku woczakujaj, došel bē w jentym liščze pišak, šo je hač do pošlednjeho dnja wjele džěla.

Wječzor je. Šlemšcherjo šu dom i Božeje nožy, tež studzeli-

šina i Marku. Studzela bē tón ras dyrbial domach wostacę a dom štrašowacę. Tam a šem po wšy šo wofna roškwětlachu. Bože džěczō džěšche čzišche psches wječ a wobradžesche. Tež pola studzeliž šo šwěczka po šwěczny šašwěczki na hodownym šchomiku. „Wjes hodowneho šchomika žane hody!“ tak to pola studzeliž řěčiče, tež hiščeže jako bē Jan wulki. A hdyž hodowneho šchomika njeje, tam pobrachuje něšcho, niz tón šchomik pschedewšchēm, nē to wěrne džěczōže hodowne šawjěšelenje wutrobny. Studzela pschimášche ša bibliju, šo by pod hodownym šchomikom pschecził hodow wulki ewangelion. Tu na dobo šo wotewrja durje a šastupi — Jan!

„Nano! Jano!“ — „Nano, maczi!“ A tšjo šo witaja wutrobnie. Šsnadž wobł šamo prajicę, wutrobnišcho hač hdy přjedy. A wjěšelscho, hač přjedy, šlincžesche nanowny šlōš, pschipowjedajo wjěšelu potwješcz Bethlehemsku. A macz šo pschisamānje i šhěrlušchom hodowneho wjěšelenja, radowanja. A Jan! Macžerny šlōš bē lědy wušlincžak, tu leži šhny jej k nohomaj a plaka jej do šlina.

Šchtož tam w čziškej hodownej řstwicęny šo poda pschšwěczkach hodowneho šchoma, to štaj staršchej jeno šhšchaloi a hodowny jandžel, to jenož tuczi tšjo wjedža a Jan — a woni mjelcža. To jene jenož wjedžesche potom tež th. jeli šo i čzišcho psches wofna hladašche, šo škōncznie staršchej a šhny štipicny i hodownemu šchomikej, šo bychu šebi wobradželi; na woblicžach wšchěch tšjōch pak bē hodowne wjěšelenje a i wōczkow, hiščeže šhššojtych, došhwajšche šo hodowna džafna radoscz, šwědečō wothym, šo tuthym, kiž wobradžecz šebi čzedža, hižo bu wobradžente najpřejšči hodowny dar. A niewěšch-li kajli, pscheradžu čzi: staršchimaj luby šhny, a šhnyej lubaj staršchej! —

Tu wotewrja šo šako durje a šastupi — Marka! —

Zwřej a šat.

(Džen 19. hodownika.) Našcha Šakša ma něčk nowe, a to řozialistiške knježerštwō, kotrež šo šepjera na tu wjěšchinu jeneho žhleho šlōža w krajnym řejmje. Tšjōch jeho ministrow šu njewotwišni, tež minister kulta. Šod tuthym ministerštwom dyrbi

Wōtče našch, kiž šy w njebjěšach

(Šofracžowanje.)

Teho dla, šo psches to mjeno „našch Wōtz“ ty kaž psches jakne wofno hladašch, hlubošo do jeho bōiškeje wutrobny, kotraž šo i wěc nej lubošczi k nam ludžom hōri. Šraj dha, mjeno tajšeho Wōtza čžesczicę, šhwalicę, pošbēhowacę, jeho bōišku lubošcz wšchēm wědomru čzinicę, pschipowjedacę, je šawšcze tōn najřejšči nadawł Božich džěczki, — a tak tež twōj: Haj, našcha šwjata pschislušchnoscz, našche powołanje je, wišcho šchtož jenož šamōžemy, čzinicę, šo mjeno našcheho njebjěšeho Wōtza budže šwjeczene, budže šjawne čzinjene, jako to wěczne žōrlo lubošcze, i kotrehož šo jeho Wōtzowška lubošcz njepšchestajnje žōrli, — budže šjawne čzinjene jako to šlōnczko lubošcze, kotrež ženje njepšchestanje, šo i lubošczi nam čzłowiekam šwěczicę; šo šjawne budže čzinjene, šo tuton našch njebjěšči Wōtz je naš wišchēch tak lubowak, šo je šwojeho jenicžeho, narodženeho Šsyna dak, šo bychu wšchitzu, kiž do njeho wěria šhubjeni njebyli, ale wěczne žiwjenje mēli. — Wopomni to we twojej wutrobje ty thory, hubjenu, domapytany šchšesczono! tale jeho bōiška lubošcz šo žōrli, šo by tež ty čžerpak i njeje pošhlunjenje, trošcht, wōšchewjenje, haj, šo by mēł wěczne žiwjenje. A runje

i tym, šo čžerpak a šo mozujšch tuteje jeho lubošcze a šo na to špuschczesch, šo wōn tež tebe lubuje, runje i tym ty šwjeczilch jeho šwjate mjeno jako jeho lube Bože džěczō a to šlōnczko jeho bōiškeje lubošcze šwěczki, šo ōy tež ty w jeho čzoplych mišchā pruhach šo šhrēł, wōžiwil k nowemu žiwjenju we doměrenju na jeho pomož, šchit, šwarnowanje a žohnowanje. Ty drje po twojim wěrenju we twojej thoroščzi, šladosczzi, šrudobje domapytanju, njemōžesch wjele, haj šnadž ničō k čžesczzi twojeho Wōtza a k čžesczzi jeho mjena čzinicę. Njeoraj tak. Tak řěczecz šo Božim džěczōm njepšluscha. Čziš to, šchtož mōžesch. A ty mōžesch, hdyž jenož čžesch. Budž tež we twojej thoroščzi, twojim řchiznu, twojej šrudobje jeho džěczō we ponižnosczzi, w pošluschnosczzi, w řczekōnosczzi, w doměrenju do njeho, w podaczu a šlubjenju na jeho puezach, šo wšchitzu, kiž čze widža a šhššcha, i tobu wobthadžēja, tōn šaczišchēz maja, twoju thoroščz, twoje čžerpjenje, twōj řchiz čžesch ty jako Bože džěczō, Bohu twojemu Wōtzej k čžesczzi a šhwalbje wješcz, jako mały a šnadny pschinoschč k šwjeczenju mjena twojeho njebjěšeho Wōtza. Ty wěšch derje, šo džěczki mjeno šwojeho nana do hašby pschinješku še šwojim njepōczziwym, njehoronym žiwjenjom a hřěschnym, bjesbōžnym řadžerženjom — a šašo, ty tež derje wěšch, šo pětne řadžerjenje, řchšesczijaniške žiwjenje mjeno jich

ko, kaž je minister kulta pschisjewil, wulzy wažna wěz dželenja stata wot zyrkwoje wuradźowacž a rosrifacž. Chzemy pak do-čakacž, šnadž tuto tak sestajane knježerstwo, kotrež ma po sdaczu zylu prawu stronu wot demokratow hač do němstkonazionalnych pschecziwo šebi, wotendže a tutón hačle swoleny šejm rosenidže, prjedy hač tuta wěz k doroskudženju pschiidže.

Šejm ma hodowne próbdninu. Šswoje přenje pošedženje w nowym lécze je na džen 6. januara položil, srošmisch, luby šerbiski čitarjo, luba šerbiska čitarčka, na džen 6. januara, abo so eži tutón džen s twójim njech tež niz prawym mjenom mje-nijemy, na šwjedžen tšjóč kralow! Wón chze s najmjeišcha tu wopofajacž, so móže se šwoič płowow tola tež štutki šejnicž. Je tola šhwatajzy kaž šchuleč do hodownych próbdninow na pschedpošlednim dnju, pjatk, 17. hodownika, wobšamknyš, so je sa Šalku jako šaloniski šwjaty džen šbėhnjeny šwjedžen šjewje-nja abo tšjóč kralow a tehorunja přeni pokutny džen. To bė to płowow! A tón štut, so sa šwój přeni dželawy džen w nowym lécze šejni tutón šwjedžen! A šnadž njeje bjes wotpošlada, so je jedyn dypk na dnjowym porjedže tuteho 6. januara to wu-radźowanje wo došhodach duchownych!

Našcha krajna zyrkej je hižo dlěžiči čaš do teho postajila, so šwjedžen šjewjenja šwjeczi zyle taž hewak, a so na nim wo-prujeny, kaž dotal, wopor sa mišionstwo mjes póhanami. Duž tež nětko wšchitzy niz jenož kaž hewak, ně lėpje, bóle hiščeže šwjecziwy tutón džen kóždy w šwojej wošadže a we šwojim Bo-žim domje a dajmy temu šjawneho wurasa psches to, so šu na-šche Bože domy na tutym dnju pošnišche hač hewak! A to njech je mjenje protest pschecziwo tutemu šakonej, ja kotryž šu s wuršacžoni němstkonazionalnych, wšchė strony škókwale, s tym jón tež njepowalimy! Ně, wjele bóle budž to protest psche-cziwo temu nješyrkwinstemu a nješchecžanssemu dučeje, kotryž mozy nabywa po našchim kraju a ludu! Ale tež pschecziwo temu tole šame njepomha! To šjawne protestowanje dyrbi byčž two-rjene a wjedžene wot smutšneho pschekwėdčjenja a rošbudženja sa šchecžansku wėru a zyrkej! Tuteho duž wuproschmy šebi, a šelkož móžno, wobradžmy šebi k hodam! To budža bohate hody!

nana s ežesju a šhwablu wobdadža. tak je tež s Božim džecžimi: wone šu pak tak žiwe, so psches to mjeno jich njebieškeho Wótza budže ežesčene a šwjecžene, pak hanjene a wotšwicčene. Ty tola ani jenicžke wolamitjenje nje-dwėlnješch na tym, so je twoja naššwjecžišcha pschisłuschnoscž wšcho k šwecžanju Božeho mjeno ežinicž. Haj, tebi šo pschisłej, wšcho ežinicž, so šo wono jako Bože šlónčko na njeju jašnje a krašnje šwėczi. Dha šacžer wot tebe wšcho, šchtož kaž ežorne mróčzele tole šlónčko tebi šacžericž chze. so by tak wo tym šwėdčjenje wotwołožil, tež twoja šhorosčž. twoje ežerpjenje, twój šchiz chzesch na woltar Boži položicž jako wovor k ežeczi a šhwabje twojeho njebieškeho Wótza!

Wótče našch . . . pschiidž k nam twoje kralestwo . . . Šdyž naš našch luby Šbóžnik takle wuczi a nam pschi-kaže šo dale modlicž sa pschiidžjenje a rošchėrjenje Božeho kralestwa, dha naš s tym wšchėch bjes rošdžela małych a wulčich, štrownych a šhornych, mužškich a žónšte, mlodych a štarých; do šlužby bójškich bėdžerjow wola. Wly nješmjemy Božemu kralestwu na pucžu štejecž, jo šadžewacž, ale ežim bóle jemu pucž pschihotowacž, jo hajicž, jo rošchėrjecž pomhacž, so wón, našch njebieški Wótz w našchich wutrobach, we našchich šwójbach, wošadach, našchim kraju, našchim našchim ludže knježi, — niz jenož w zyrkwi. — Šemu

S bliffa a s dalofa.

W Lubiju wotmě šo wutoru, 14. dezembra; diózesanska šhromadžišna Lubijskeho zyrkwineho krjeka; te druhe zyrkwine krjeki šu podobne šhromadžiny wuhotowale, tak Budyšchski šhredu, 15. dezembra. Šlowny dypk šhromadžiny bė rošprawa wo džele šynody a rošmohwa wo tutym. Šawodne płowow mē-ješche wódžer šhromadžiny k zyrkwiny rada Rošenkranz; w tu-tych wón našponni, so šnadž to ta pošlednja diózesanska šhromadžišna, kotruž wotměwa — jeli so tón bėh tajki, šajliž je nětkle wotšfany wot tych, kiž po šwojej myšli zyrkej wot stata džela. Šlowny rošprawy poda šnodala k. lic. theol. šarar Mró-sak-šrodžišchecžanski, nam pošazo, tak je šynoda wutworjena, tak džela, a pschedy wšchėm, šchto je w jeje pošlednim pošedženju, kotrež šo-7. hodownika šlónčzi, došonjala. Šo někotrych mišnych šastojniškich wosjewjenjach pschisłuschny šo rošmohwa wo tutej roš-prawje. Šhonichny pschi tym tež, so šo šynoda w pschichodnym mēšazu šako šendže; ma tola hiščeže wjele a tych najmušnišchich dželow došonjecž, to najmušnišche, to nowošarjadowanje našcheje zyrkwoje, pak hodži šo hačle potom došonjecž, hdyž je zyrkej wot stata dželena.

W Budyšchinje šendže šo šchtwórk, 13. januara noweho lėta, popošdnju w 3 hodž. konferenca šerbislich duchownych we Šserbskim domje. Šmėje šo se wšchelakimi wažnymi wėžaršni šabėracž; jena s nich šu šerbiske špėwarške knihi. Štary naškad je nimale rošpschedaty. Duž dyrbja šo špėwarške s nowa ežišch-čecž. Prašcha šo jenož, hač te stare, šajlež nětkle šu, abo hač jene zyle s nowa sestajane a šjadowane abo hač te stare s jnym dodawkom. Šserbske lėtati abo lėczaze šopjena šu dalscha nujna wěz, nětkle w ežaju zyrkwinekeho a zyrkwi nješchecželneho šiba-nja. Š temu dale wšchelakeho, šchtož se šynody pschiidže, a druheho.

W. w. B. ja Nowe lėto. — M. w. M. ja šwjedžen šjewjenja.

Šamohwity redaktor: šarar Wyracž w Rošacžizach. Ežišchčž a naškad: Šsmolerjez knihicžišchecžernja, šap. družštwow s wobmj. ruk. w Budyšchinje.

zly šwėt je wšchėmi ludami poddany byčž so my wšchitzy jako Bože džeczi jemu šlužimy; pod jeho šwjatej šhorhoju štejimy a šo bėdžimy pschecziwo wšchemu. šchtož jemu pod-dane njeje; šchtož šo jemu pschecziwi, a jemu jeho móž a kralestwo pobicž chze. S jnym płowow nami s tutej próštwu našch luby Šbóžnik poruczi wšchecziwo wšchemu, šlemu, njech ma wono mjeno šajščtuliz chze, a njech šo wono hdyčžtuliz namaka, wójnu, šrutu, nješchestajnu wójnu wjesčž. — Šo bychmy psches to pošajali, my štejimy sa našcheho njebieškeho Wótza kralestwo, nam wšcho na tym leži, my šo šwėru próžujemy sa to, so by majštosčž jeho hnady, jeho wótzowškeje lubošče, nad zlym šwėtom, wšchėmi ežowjekami knježila; so jeho kralestwo hnady wšchė šónzy šwėta wopšhija, a wšchitke ludy šo psched jeho trónom pošorjeja, na kotrymž kral lubošče, Wótčez wšcheje hnady trónuje. Šow nam našch luby Šbóžnik chze wo-šebje woczi wótre ežinicž, so bychmy to sa šwoju šwjatu pschisłuschnoscž džerželi, wšchėm tym k temu pomhacž, so bychmy tež mēšchecžanske prawo tuteho Božeho kralestwa do-štali, kiž jo hiščeže nimaja. —

(Šchichodnje dale.)